

majetková práva dlužníková (tudíž všechna majetková práva), jež náležejí k pohledávkám, jest vydati dlužníku příkaz a označuje tento příkaz jako zabavení, z čehož vyplývá, že zabavení podle § 331 ex. ř. zahajuje exekuci na živnostenské podniky. Tímto zabavením se ovšem nezakládá zástavní právo, nýbrž, jak řečeno, zahajuje se jím exekuce. Na takové podniky, o jaký jde v projednávaném případě, zahajuje se exekuce, jak motivy k § 341 ex. ř. výslovně praví, zákazem dlužníku ve smyslu § 331 ex. ř., tedy nikoliv již povolením exekuce, tím méně žádostí na soudě o vnučenou správu, ať již na soudě exekuci povolujícím nebo na soudě exekučním. Ježto usnesení ze dne 19. září 1929 povolující vnučenou správu bylo se zákazem podle § 331 ex. ř. doručeno dlužníku teprve dne 26. září 1929 a vyhláška o povolení vyrovnacího řízení byla vyvěšena dne 24. listopadu 1929, neuplynulo mezi tím šedesát dnů a jest napadené usnesení pochybené a bylo rekursu vyhověti a napadené usnesení zrušiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y .

Napadené rozhodnutí jest správné a jest v podstatě též správně odůvodněno. Názor dovolací stížnosti, že oddělného práva bylo nabyto již zahájením výkonu povolené exekuce, nemá opory v doslovu zákona, jež rekursní soud správně vyložil. Mylný jest též názor dovolací stížnosti, že ani při výpočtu podle stanoviska rekursního soudu nebylo oddělného práva nabyto v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení. Právní účinky zahájení nastaly podle § 7 vyr. ř. počátkem dne, kterého vyhláška byla vyvěšena na soudní desce vyrovnacího soudu, dne 24. listopadu 1929. Byl tudíž prvním dnem před jeho zahájením 23. listopad 1929 a šedesátým dnem ($23. + 31. + 6. = 60$) 25. září 1929. Soudní záповeď byla podle zpátečního lístku povinnému doručena teprve 26. září 1929, tedy 59. den před zahájením vyrovnacího řízení, takže sporného oddělného práva bylo nabyto zřejmě v době posledních šedesáti dnů před jeho zahájením.

Čís. 9602.

»Vykonatelnou« ve smyslu § 110 (2) konk. ř. jest pohledávka, pro kterou přísluší proti dlužníku exekuční titul.

Platební příkazy a výkazy nedoplatků o přímých daních a poplatcích jsou exekučními tituly, i když nejsou opatřeny doložkou vykonatelnosti.

Úpadkový komisař jest povinen dáti lhůtu § 110 (4) konk. ř. také k uplatnění námitek u správního úřadu, jde-li o pohledávku, jež, byvši popřena, musí býti zjištěna správním řízením, to i tehdy, kdyby jinak měl správní úřad jednati z úřadu.

V úpadku firmy S. přihlásila finanční prokuratura daně a rozjudečné. Správce podstaty pohledávky popřel. K rozkladu finanční prokuratury poukázal konkursní komisař správce podstaty, by uplatnil do měsíce námitky proti popřeným pohledávkám. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že se finanční prokuratura vyrozumívá o tom, že správce podstaty popřel přihlášené pohledávky. Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu finanční prokuratury změnil napadené usnesení v ten rozum, že 1) co do pohledávek 2.239 Kč a 2.239 Kč podle přihlášky ze dne 23. prosince 1928 dal správci podstaty lhůtu jednoho měsíce, by u příslušného správního úřadu zakročil o určení pravosti těchto popřených pohledávek, 2) touž lhůtu za týmž účelem dal finanční prokuratuře v zastoupení Československého státu co do popřené pohledávky 230 Kč.

D ů v o d y:

Podle § 110 (1) konk. ř. mohou se věřitelé, jichž pohledávky co do pravosti a co do pořadí zůstaly sporné, náleželi věc na pořad práva, domáhati jich určení žalobou, kterou jest podati proti všem, kdo ji popřeli. Byla-li však pohledávka vykonatelná, musí odpor uplatniti žalobou ten, kdo ji popřel (§ 110 odst. (2) konk. ř.). Nenáleží-li věc na pořad práva, rozhodne o pravosti pohledávky příslušný úřad, o pořadí rozhodne úpadkový soud (§ 110 odst. (3) konk. ř.). Úpadkový komisař ustanoví lhůty, do kterých jest nárok uplatniti a upozorní účastníky na následky zmeškání této lhůty, která musí býti stanovena nejméně na jeden měsíc (§ 110 odst. (4) konk. ř.). Podáním ze dne 23. prosince 1928 přihlásila finanční prokuratura jménem československého státu k úpadku firmy S. mimo jiné také pohledávku z nedoplatku daně z příjmů za rok 1927 2.239 Kč a za rok 1928 2.239 Kč na základě vykonatelného výkazu nedoplatků berního úřadu ze dne 11. prosince 1928 znějícího na firmu S. a podáním z téhož dne pohledávku z nedoplatku na poplatcích 230 Kč na základě platebního rozkazu berního úřadu ze dne 20. prosince 1928 vydaného proti Alfredu S-ovi, obchodníku, jako veřejnému společníku firmy S. Při zkušebním roku dne 7. ledna 1929 popřel správce podstaty pravost těchto pohledávek, poněvadž se prý pohledávky na nedoplatcích daně z příjmu netýkají úpadkyně, nýbrž společníků, pohledávka z dlužného poplatku pak jen Alfreda S-a. Jde o to, kdo měl býti úpadkovým komisařem ve smyslu uvedených zákonných ustanovení poukázán, by vyvolal rozhodnutí o pravosti sporných pohledávek u příslušného správního úřadu, ježto určení likvidity veřejných dávek nepatří na pořad práva (dvor. dekr. z 3. února 1821 č. 1737 sb. z. s.). A tu jest rozhodné, zda jde o pohledávky vykonatelné (§ 110 odst. (2) konk. ř.). Vykonatelnou ve smyslu § 110 konk. ř. jest pohledávka, pro kterou přísluší věřiteli proti dlužníkovi exekuční titul. Co jest exekučním titulem, stanoví exekuční řád, jehož jest použití i při výkladu § 110 odst. (2) konk. ř. Podle § 1 čís. 13 ex. ř. jsou exekučním titulem také platební příkazy a výkazy nedoplatků o pří-

mých daních a poplatcích, i když nejsou opatřeny doložkou vykonatelnosti, jak zřejmo z předpisu § 54, poslední odstavec ex. ř., kde § 1 čis. 13 ex. ř. není uveden. Podle toho jest pokládati za vykonatelný jen výkaz nedoplatků daně z příjmu za léta 1927 a 1928 připojený k přihlášce ze dne 23. prosince 1928, poněvadž byl vydán proti úpadkyni. Zda právem, či neprávem, nespadá do rámce tohoto rozhodnutí. Proto nelze přihlížeti ani k vysvětlením berních správ, k nimž poukazuje rekursní soud, poněvadž tato vysvětlení nenahrazují exekuční titul a mohou míti význam jen při rozhodnutí správního úřadu ve věci samé. Jinak jest tomu při pohledávce 230 Kč, přihlášené podáním ze dne 11. prosince 1928, která se opírá o platební rozkaz vydaný na Alfreda S-a, nesměřující tedy proti úpadkyni. Tento exekuční titul nelze pokládati podle toho, co bylo již uvedeno, za vykonatelný po rozumu § 110 odst. (2) konk. ř. Dodati jest ještě, že úpadkový komisař jest povinen dáti lhůtu § 110 odst. (4) konk. ř. také k uplatnění námitek u správního úřadu, jde-li o pohledávku, jež, byvši popřena, musí býti zjištěna správním řízením, a to i tehdy, kdyby jinak správní úřad měl jednati z úřední povinnosti (srv. rozh. čis. 6146 sb. n. s.).

Čís. 9603.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čis. 91 sb. z. a n.).

Z předpisu § 6 (4) zák. nelze vyvozovati, že zaměstnanec nemá nárok na zvláštní odměnu za práci přes čas, pokud převyšovala 240 hodin přes čas ročně.

(Rozh. ze dne 1. února 1930, Rv I 793/29).

Žalobě zaměstnance proti zaměstnavateli o zaplacení odměny za práci přes čas bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

důvodů:

Shlediska dovolacího důvodu podle § 503 čis. 4 c. ř. s. snaží se dovolatelka doličiti, že prý mezi stranami došlo mlčky (§ 863 obč. zák.) k dohodě o paušalování odměny za práce přes čas tím způsobem, že žalobce věděl již při přijetí do služby, jaké práce bude konati, a že byl přes to srozuměn s určeným platem 100 Kč a později 300 Kč měsíčně jako s odměnou za všechny vykonané práce. Než tyto vývody nemají opory ve skutkových zjištěních nižších soudů, takže dovolací důvod podle § 503 čis. 4 c. ř. s. není jimi proveden podle zákona. Byloť v souzeném případě zjištěno již prvním soudem, že práce přes osm hodin denně nebyla předem vůbec smluvena a že se vedoucí filiálky, jemuž žalovaná firma přenechala úpravu pracovní doby ve filiálce a jenž práce přes čas žalobci nařídil, nikdy k žalobci nevyjádřil, že jeho plat jest